

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

23 lutego 2024 r.

Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w P., Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Michał Przybył

Protokolant: prot. sąd. P. D.

po rozpoznaniu 23 lutego 2024 r.

na rozprawie

w sprawie z powództwa **G. P.**

przeciwko (...) **spółce akcyjnej z siedzibą W.**

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanej na rzecz powoda 10957,79 zł (dziesięć tysięcy dziewięćset pięćdziesiąt siedem złotych i siedemdziesiąt dziewięć groszy) wraz z odsetkami za opóźnienie od 6 stycznia 2023 r. do dnia zapłaty;

II. Kosztami procesu obciąża pozwaną w całości i z tego tytułu zasądza od pozwanej na rzecz powoda 5167 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od uprawomocnienia się wyroku.

III. Nakazać pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto w P. 308,25 zł tytułem zwrotu nierozliczonych kosztów procesu tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

Asesor sądowy Michał Przybył

UZASADNIENIE

Powód G. P. 20 marca 2023 r. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S. A. z siedzibą w W. kwoty 10957,79 zł tytułem częściowej dopłaty do odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz kosztami procesu.

17 maja 2023 r. został wydany nakaz zapłaty w sprawie I Nc 637/23.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, a także o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwany wskazał, że nie neguje zaistnienia zdarzenia, w wyniku którego powód poniósł szkodę, jak również przebiegu postępowania likwidacyjnego, natomiast kwestionuje roszczenia powoda dotyczące odszkodowania ponad kwotę już wypłaconą.

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska.

STAN FAKTYCZNY:

W dniu 4 grudnia 2022 r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd S. (...), stanowiący własność poszkodowanych R. i K. T. . Sprawca wypadku poruszał się pojazdem, którego posiadacz był ubezpieczony u pozwanego od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Szkada została zgłoszona pozwanemu 6 grudnia 2022 r. , który dobrowolnie przyjął odpowiedzialność i decyzją z 21 grudnia 2022 r. wypłacił łącznie 6398,31 zł. Kwota wypłacona przez pozwanego nie pozwalała na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. Koszt naprawy pojazdu wynosił 21172,88 zł. Naprawa w sieci naprawczej pozwanego nie była możliwa,

a dodatkowo nie została zaoferowana. 27 grudnia 2022 r. poszkodowani zawarli z powodem umowę przelewu wierzytelności z tytułu szkody w pojeździe S. (...) powstałej po zdarzeniu 4 grudnia 2022 r.

bezsporne; dowód: akta szkody na płycie CD (k. 82); ustalenie wysokości szkody (k. 19); opinia biegłego M. C. z 9 października 2023 r. oraz 4 grudnia 2023 r. (k.97-143, 164-183), umowa przelewu wierzytelności (k. 16)

OCENA DOWODÓW:

W niniejszej sprawie znaczna część faktów była bezsporna. Zarówno zasada odpowiedzialności, jak i okoliczności zdarzenia nie były kwestionowane. Osią sporu między stronami była wysokość szkody i jej dowiedzenie.

Sąd uznał zeznania poszkodowanych za wiarygodne i w pełni zgodne z całokształtem materiału dowodowego zgromadzonego w formie dokumentów. W. wydarzeń świadków K. i R. T. była przekonująca i spójna, przy czym K. T. mniej udziałła się w procesie likwidacji szkody i pamiętała tylko kluczowe fakty dotyczące pojazdu uszkodzonego.

Sąd dał wiarę dokumentom i kopiom dokumentów, z których dowód został przeprowadzony, albowiem zasadniczo nie były one kwestionowane przez żadną ze stron i Sąd nie znalazł podstaw do ich zakwestionowania z urzędu. Fakt, że żadna ze stron nie kwestionowała treści kserokopii dokumentów znajdujących się w aktach sprawy pozwolił na potraktowanie tychże kserokopii jako dowodów pośrednich istnienia dokumentów o treści im odpowiadającej. Dokumenty prywatne korzystały z domniemania określonego w art. 245 k.p.c.

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego M. C. na okoliczność zakresu uszkodzeń pojazdu i ich wyceny. Pisemna opinia biegłego okazała się przy tym miarodajna dla dokonania ustaleń stanu faktycznego. Opinia biegłego podlega ocenie - przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. - na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Kierując się tymi wskazaniem Sąd uznał, że przedmiotowa opinia została sporządzona w sposób jasny i spójny, przez osobę posiadającą odpowiednią wiedzę oraz doświadczenie do jej przygotowania. Wnioski końcowe pisemnej opinii zostały przy tym sformułowane w sposób klarowny i zostały dostatecznie umotywowane. Opinia nie była kwestionowana przez strony.

OCENA PRAWNA:

Powództwo okazało się zasadne w przeważającej części.

Bezspornym między stronami było, iż doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego pojazd poszkodowanych K. i R. T. uległ uszkodzeniu, bezsporny był zakres uszkodzeń powstałych w wyniku tego zdarzenia oraz to, że sprawca szkody posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Bezspornym było również wypłacenie przez pozwanego kwoty 6398,31 zł z tytułu zwrotu kosztów naprawy. W przedmiotowej sprawie istota sporu sprowadzała się do ustalenia wysokości zaistniałej szkody.

Powód wywodził swoje roszczenie z zawartej z poszkodowanymi umowy cesji. Na jej mocy powód miał nabyć wierzytelność przysługującą cedentowi względem pozwanego z tytułu szkody doznanej na skutek ww. zdarzenia komunikacyjnego.

Zgodnie z treścią art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Legitymacja powoda nie była kwestionowana w toku procesu.

Podstawę prawną dochodzonego pozewem roszczenia stanowił art. 822 § 1 k.c., który stwarza po stronie ubezpieczyciela obowiązek zapłacenia określonego w umowie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej odszkodowania za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej, wobec której odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Z obowiązkiem tym skorelowane jest wyrażone w art. 822 § 4 k.c. uprawnienie poszkodowanego dochodzenia

roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Stosownie natomiast do § 2 ww. przepisu umowa obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w niej zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia.

Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej reguluje ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm., dalej: u.u.o.). Odszkodowanie z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest m.in. zniszczenie lub uszkodzenie mienia (art. 34 ust. 1 u.u.o.).

Stosownie do art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 k.c. posiadacz samoistny pojazdu mechanicznego ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego pojazdu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznej winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą posiadacz pojazdu nie ponosi odpowiedzialności.

W niniejszej sprawie nie budziło wątpliwości, iż kierujący pojazdem - ubezpieczony u pozwanego - wyrządził szkodę, za którą w związku z tym odpowiadał również pozwany, jako ubezpieczyciel. Sporna była natomiast wysokość należnego odszkodowania.

Wysokość świadczeń ubezpieczyciela z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest determinowana wysokością zobowiązań odszkodowawczych ubezpieczonego. Zgodnie bowiem z art. 36 ust. 1 u.u.o. odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Wysokość odszkodowania powinna być określona zatem według reguł wskazanych w art. 361-363 k.c. Szkoda majątkowa to różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem, jaki by istniał, gdyby to zdarzenie nie nastąpiło. Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Podstawową funkcją odszkodowania jest zatem pełna kompensacja poniesionej przez poszkodowanego szkody. Wysokość odszkodowania powinna wobec tego ściśle odpowiadać rozmiarom wyrządzonej szkody - nie może być ono wyższe ani niższe od szkody poniesionej przez poszkodowanego.

Przedmiotem sprawy były tylko koszty naprawy uszkodzonego pojazdu. Wycena zaproponowana przez pozwanego była rażąco niska, w szczególności w zakresie kosztu roboczogodziny pracy warsztatu naprawczego na poziomie 51 zł netto za godzinę. Opinie biegłego - zarówno ta główna jak i uzupełniająca były w pełni przydatne i wykazały, że koszty naprawy pojazdu były wyższe na poziomie ponad 21 tys. zł. Brak ustalenia istnienia w pojeździe przed szkodą części innych niż oryginalne prowadził do wniosku, że koniecznym jest dla przywrócenia stanu pierwotnego, tj. sprzed szkody, zastosowanie części oryginalnych O. Żadne zamienniki, w postaci części Q czy tym bardziej PJ, nie gwarantują

W oparciu o pisemną opinię sporządzoną przez biegłego sądowego, Sąd ustalił i przyjął, że należne powodowi odszkodowanie winno wynieść 21072,88 zł zatem obejmować wariant serwisowy naprawy przy zastosowaniu cen nowych części oryginalnych, pochodzących z sieci dealerskiej S. oraz stawki warsztatów nieautoryzowanych rbh = 110 zł netto.

W odniesieniu do przyjęcia zasadności zastosowania w naprawie uszkodzonego pojazdu nowych części oryginalnych, pochodzących z sieci dealerskiej S., Sąd wyjaśnia, że z zeznań poszkodowanych wynika, iż uszkodzony pojazd był bezwypadkowy, nie był serwisowany. Pozwana nie wykazała, aby rzeczony pojazd był pojazdem powypadkowym – a to ją w tym aspekcie obciążała ciężar dowodowy. W kosztorysie ubezpieczyciela nie ma też informacji o uszkodzeniach bez związku ze szkodą. Tym samym Sąd nie miał podstaw do tego, aby uznać, że uszkodzone części w pojeździe poszkodowanego nie były oryginalnymi. Wobec tego przyjąć więc należało, że w sytuacji, w której części uszkodzone w wyniku zdarzenia odszkodowawczego były częściami oryginalnymi, to naprawienie szkody obejmować powinno

również cenę zakupu nowych części, autoryzowanych przez producenta pojazdu (szerzej: postanowienie Sądu Najwyższego w składzie 7 sędziów z 20 czerwca 2012 r., III CZP 85/11, OSNC 2013/3/37).

Powód na skutek zaistniałego wypadku komunikacyjnego ma prawo oczekiwać, aby szkoda powstała w pojeździe była ustalona w oparciu o ceny części nowe i oryginalne opatrzone logo producenta. Twierdzenia pozwanej, że naprawa pojazdu winna być dokonana przy użyciu części zamiennych są całkowicie bezpodstawne. Skoro uszkodzeniu uległy jedynie oryginalne części producenta pojazdu to przywrócenie stanu poprzedniego mogło zagwarantować jedynie użycie do naprawy właśnie tego rodzaju części. W szczególności uwzględnienie części oryginalnych do naprawy mogło mieć także znaczenie dla osób potencjalnie zainteresowanych zakupem pojazdu. Części te bowiem nie tylko są sprawdzone i dają gwarancję jakości producenta pojazdu, ale także opatrzone logo producenta dają większą pewność co do ich funkcjonalności w przyszłości. Oczywistym jest przy tym, że w ogólnym odbiorze przy przywróceniu szkody istotne jest także logo, jakim jest opatrzona dana część zamienna. W każdym przypadku naprawienia szkody pożądanym jest bowiem użycie przy jej naprawie elementów pochodzących od tego samego producenta, opatrzonych tym samym logo co naprawiana rzecz. Istotne znaczenie ma również łatwiejsza dostępność części oryginalnych w porównaniu z częściami jakości Q, czy tym bardziej jakości PJ, a nadto to, że jedynie przy użyciu części oryginalnych można dokonać naprawy pojazdu w serwisie autoryzowanym i uzyskać gwarancję na naprawiane części. Dokonanie naprawy częściami oryginalnymi nie spowodowałoby wzrostu wartości pojazdu. Uszkodzenia zaistniałe w pojeździe nie były znaczne i ich naprawa nie obejmowała kluczowych elementów samochodu, czy też całych zespołów takich jak nadwozie, zawieszenie, silnik, układ kierowniczy, czy układ hamulcowy. Przyjęcie naprawy pojazdu przy użyciu oryginalnych części zamiennych, nie spowodowałaby usprawnienia pojazdu, a tym samym wzrostu jego wartości, lecz zagwarantowałoby przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. Stąd też sama okoliczność, że pojazd w chwili zdarzenia nie był pojazdem nowym, lecz 6 letnim i nie był w okresie gwarancji producenta marki, nie mogła determinować obniżenia należnego odszkodowania.

W kwestii odsetek to, zgodnie z treścią art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Z kolei zgodnie z treścią art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 2277 z późn. zm.), zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

W niniejszej sprawie Roszczenie odsetkowe nie było kwestionowane przez pozwanego. Sąd uznał je za zasadne w całości.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie przywołanego art. 481 § 1 k.c. Skoro pozwany pozostawał w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia z tytułu naprawy pojazdu uszkodzonego od 6 stycznia 2023 r., tj. po upływie 30 dni od dnia zgłoszenia kosztów. W takim stanie rzeczy pozwany pozostawał w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia, a powodowi należały się odsetki od tej daty. Sąd uznał zatem roszczenie odsetkowe za zasadne i zasądził od pozwanego na rzecz powoda odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty zasądzonego roszczenia głównego, orzekając jak w pkt I wyroku.

KOSZTY PROCESU:

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie drugim wyroku na podstawie art. 100 zd. 2 w zw. z art. 98 § 1 i 1¹ k.p.c. Powód wygrał proces w całości, wobec czego Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda 5167 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od uprawomocnienia się wyroku.

Na koszty procesu należne powodowi złożyły się: 750 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i 3600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych) oraz 800 zł tytułem opłaconej opinii biegłego z uiszczoną przez powoda zaliczki.

W toku procesu Sąd zasięgnął opinii biegłego sądowego. Postanowieniem z 21 października 2023 r. Sąd przyznał biegłemu wynagrodzenie w kwocie 1347 zł, którą to kwotę nakazano wypłacić z zaliczki uiszczonej przez powoda oraz częściowo z zaliczki pozwanego. Następnie postanowieniem z 11 grudnia 2023 r. Sąd przyznał biegłemu wynagrodzenie za opinię uzupełniającą w kwocie 561,25 zł, którą opłacono z pozostałej zaliczki pozwanego oraz w kwocie 308,25 zł pokryto ze środków Skarbu Państwa.

Wobec powyższego w pkt III wyroku Sąd nakazał pobrać od pozwanego, jako przegrywającego proces, koszty sądowe tymczasowo uiszczone przez Skarb Państwa w wysokości 308,25 zł.

Asesor sądowy Michał Przybył